

Tibet behöver ökat stöd från Europa

Av Maria Rydberg,
koordinator Svenska Tibetkommittén

DET ÄR MAJ MÅNAD och jag befinner mig i ett varmt Barcelona för att närvara vid ett internationellt möte för Europas stödorganisationer för Tibet. Hit har sommaren redan kommit och på utekaféerna myllrar det av liv. Det tar inte lång tid att klura ut var Casa del Tibet ligger. Helgens värd, Ven Thupten Wanchen, välkomnar alla deltagare med ett varmt leende och i templet luktar det starkt av rökelse.

Den här helgen ska 60 deltagare från 30 europeiska länder utbyta idéer, få inspiration av experter och samordna kampanjer. För mig är allt nytt, men jag välkomnas omedelbart som en länge sedan efterlängtd vän. Runtomkring mig talas det tibetanska, franska, spanska, italienska, tyska, engelska och organisationerna Alison Reynolds och Mandie McKeown från International Tibet Network är i ständig rörelse samtidigt som de presenterar ett schema som är minst sagt fullspäckat.

Det här är sjätte gången de arrangerar ett sånt här möte och behovet av en gemensam linje och samordning mellan ländernas organisationer blir tydlig när Tibets Centraladministrations representant Kelsang Gyaltsen inleder första dagen med att tala om behovet av ett ökat stöd från Europa i Tibetfrågan. I resten av världen växer det, men Europa sackar efter. Samtidigt betonar han att det finns tecken på att motståndet inne i Tibet aldrig varit större och att även kineser har börjat söka inspiration i den tibetanska kulturen och buddhismen.

MINNESBILDER FRÅN MIN resa i Tibet dyker upp. Vakterna som stod på taken runt Jokhang templet med walkie talkies och tunga vapen. Vägsparrarna in och ut ur Lhasa och den hårdhänta konfrontationen som en civil vakt utsatte vår guide för inne i ett tempel för att han, enligt vakten, talade onödigt länge om buddhismen. Men framför allt kan jag se munken framför mig, han som inte fick ta sig ner från berget där han hade sin meditationsgrotta. Inte ens för att hälsa på sin familj som bara bodde några kilometer bort. Den desperation

och sorg som han förmedlade har jag ännu inte lyckats skaka av mig och det är nog det som nog drivit mig in i det här arbetet.

De experter som ska förse oss med dagsaktuell information och som inte haft möjlighet att ta sig hit till Barcelona deltar via Skype, men frilansjournalisten Michael Buckley finns på plats. Han berättar om den omfattande gruvdriften och dammbyggena som pågår för fullt på den tibetanska platån och vilka allvarliga konsekvenser det medför, både för de tibetanska nomaderna som numera tvångsförflyttas från sina marker och för miljön. En karta över Tibet visas och Michael för med handen över ett kluster av punkter. Det är antingen redan färdigbyggda dammar eller framtida dammbyggen. Punkterna finns överallt. Stämningen i rummet har med ens blivit gravallvarlig.

Vi delas in i grupper och börjar arbeta på möjliga framtida kampanjer och diskussionerna blir stundtals heta. Resultaten hängs upp till allmän beskådan och idéer och lösningar kritiserar och applåderas. Ordet är fritt. Inget är rätt eller fel. De ämnen som berörs är allt från Kinas politik till medvetenhet om säkerhet på internet. Grupparbeten varvas med fakta och mot slutet av tredje dagen är min anteckningsbok fullklottrad och min plånbok tjock med visitkort.

Avslutningslunchen dukas fram och vi bjuds på momos (tibetanska knyten som måste vara bland det godaste som någonsin skapats i matväg) och det tar lång tid att säga hej då till mina nya vänner. Jag hade gärna stannat längre. Mätt och full av inspiration får jag till slut skynda mig för att inte missa planet hem där min nya roll som koordinator för Svenska Tibetkommittén väntar.

Av förklarliga skäl kan jag inte avslöja exakt vilka kampanjer som initierades eller vilken information som triggade igång framtida aktioner, men en sak är säker, engagemanget finns där. Nästa möte beräknas gå av stapeln om drygt ett år i ett annat europeiskt land. Låt oss se om vi lyckats väcka Europa ur sin dvala tills dess. *